

UCHWAŁA NR XXIV/___/26 Projekt nr 12

**RADY MIEJSKIEJ W MIĘKINI
z dnia 24 marca 2026 r.**

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Burmistrza Miękini

Na podstawie art. 18b ust. 1 pkt 15 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2025 r. poz. 1153) w związku z art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U z 2025 r., poz. 1691 t.j.) Rada Miejska w Miękini uchwala, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi na Burmistrza Miękini w sprawie „prowadzenia postępowania dotyczącego ustalenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi „ Rada Miejska uznaje skargę za bezzasadną.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 229. ust. 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli przepisy ogólne nie określają innych organów właściwych do rozpatrywania skarg, organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej działań Burmistrza Miękini jest Rada Miejska w Miękini. Zatem Rada Miejska jest organem właściwym do rozpatrzenia Skargi na działalność Burmistrza Miękini. Komisja Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej w Miękini na posiedzeniu w dniu 20 marca 2026 r., przeanalizowała i rozpatrzyła skargę wniesioną w dniu 02 marca 2026r. do tut. Urzędu dotyczącą działań burmistrza Miękini

Na posiedzenie komisji został zaproszony autor skargi oraz przedstawiciel Burmistrza Miękini. Komisja zapoznała się z dokumentacją sprawy, stanowiskiem Burmistrza Miękini oraz autora skargi, który na posiedzeniu ją podtrzymał. W przedmiotowej skardze skarżący kwestionuje prawidłowość działań Burmistrza Miękini polegającym na uniemożliwieniu stronie postępowania realizacji prawa do czynnego udziału w postępowaniu podatkowym. Według autora skargi pracownik organu w dniu 20 marca 2026 r. okazał dokumenty znajdujące się w aktach, jednocześnie odmówił sporządzenia fotokopii dokumentów przy pomocy własnych urządzeń przenośnych, powołując się na ochronę danych osobowych. Skarżący zarzuca organowi, że strona w konsekwencji nie została dopuszczona do zapoznania się z aktami sprawy w rozumieniu art 178§ 1 Ordynacji podatkowej albowiem samo okazanie dokumentów bez możliwości sporządzenia notatek lub odpisu, według skarżącego nie realizuje charakteru tego przepisu.

Kolejnym zarzutem jest brak reakcji organu na wniosek pełnomocnika, który dotyczył przekazania kopii dokumentów po ich anonimizacji, przejawiający się w nieprzekazaniu żądanych dokumentów oraz niewydaniu stosownego postanowienia w trybie art. 179 §2. Ordynacji podatkowej. Autor skargi podkreśla, że zgodnie z art. 178 § 1 i § 3 Ordynacji podatkowej stronie przysługuje prawo sporządzania kopii akt oraz żądania wydania ich kopii, natomiast ewentualna odmowa w tym zakresie może nastąpić wyłącznie w drodze postanowienia, na które służy zażalenie (art. 179 § 2–3 O.p.). W jego ocenie w niniejszej sprawie organ nie wydał takiego postanowienia, ograniczając prawa strony w sposób nieformalny i pozbawiony podstawy prawnej. Skarżący ocenił również, działanie organu jako sprzeczne z zasadą postępowania w sposób budzący zaufanie do organów podatkowych, a także z zasadą czynnego udziału strony w każdym stadium postępowania. Autor skargi wskazał na niespójność działania organu, polegającą na powoływaniu się na ochronę danych osobowych

przy jednoczesnym wcześniejszym przekazywaniu przez organ informacji dotyczących mieszkańców. Skarżący zarzuca organowi, że prowadzone działania charakteryzowały się brakiem rzetelności, proporcjonalności i racjonalności i jako organ nie dąży do merytorycznego wyjaśnienia. Autor skargi. podkreśla przy tym, że postępowanie wyjaśniające i dowodowe powinno być prowadzone bezpośrednio wobec właściciela lokalu, jako podmiotu dysponującego pełną wiedzą o stanie faktycznym i właściwego adresata opłaty. Skarżący wskazuje również, że pomimo deklarowanej woli współpracy i wcześniejszych ustaleń dotyczących zorganizowania spotkania, termin takiego spotkania nie został wyznaczony, co ograniczyło możliwość konstruktywnego rozwiązania spornych kwestii. Według autora skargi sposób prowadzenia sprawy może generować dodatkowe konsekwencje organizacyjne i finansowe, w tym koszty obsługi prawnej oraz ryzyko dłuższego trwania postępowań odwoławczych i sądowych, przy jednoczesnym ograniczeniu efektywności działań organu. Podnosi również, że bardziej spokojne i uporządkowane prowadzenie postępowania mogłoby zapewnić większą efektywność i zgodność z zasadą zaufania do organów władzy publicznej, a dalsza eskalacja sporu mogłaby prowadzić do mniej gospodarnego wykorzystania środków publicznych.

Burmistrz odniósł się do przedstawionych zrzutów wyjaśniając, że działając jako organ podatkowy, zobowiązany jest do podejmowania czynności w oparciu o obowiązujące przepisy prawa, w szczególności ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U. 2025.733) oraz ustawę – Ordynacja podatkowa (Dz.U. 2025.111). W tym zakresie jego obowiązkiem jest podejmowanie wszelkich niezbędnych działań służących wszechstronnemu wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy oraz prawidłowemu ustaleniu wysokości zobowiązania, w tym z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Organ wyjaśnił, że w toku weryfikacji deklaracji złożonych przez autora skargi powziął uzasadnione wątpliwości co do poprawności zawartych w nich informacji, przede wszystkim dotyczących liczby osób zamieszkujących nieruchomość oraz okresu ich zamieszkiwania. Pomimo wezwań do złożenia deklaracji zgodnej ze stanem faktycznym, obowiązek ten nie został spełniony przez stronę. W takich okolicznościach organ był nie tylko uprawniony, lecz również zobowiązany do wszczęcia postępowania z urzędu na podstawie art. 60 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Przepis ten nakłada obowiązek ustalenia wysokości opłaty w drodze decyzji w przypadku powzięcia wątpliwości co do prawdziwości danych lub ich niezgodności ze stanem faktycznym. Zaniechanie podjęcia tych działań stanowiłoby naruszenie przepisów prawa.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 178 § 1 Ordynacji podatkowej organ wyjaśnił, że stronie zapewniono możliwość czynnego udziału w postępowaniu, zgodnie z art. 123 § 1 oraz art. 200 Ordynacji podatkowej, w tym rzeczywistą możliwość zapoznania się z aktami sprawy. W dniu 20 lutego 2026 r. pełnomocnik strony, po okazaniu stosownego pełnomocnictwa, został dopuszczony do akt sprawy i zapewniono mu możliwość ich przeglądania oraz sporządzania notatek, co w pełni odpowiada wymogom art. 178 § 1 Ordynacji podatkowej. Pełnomocnik nie skorzystał z tej możliwości. Odmówiono natomiast sporządzenia fotokopii dokumentów ze względu na obecność w aktach danych osobowych osób trzecich, które wymagały wcześniejszej anonimizacji. Na tę okoliczność sporządzono notatkę służbową w obecności pełnomocnika i zobowiązano się do niezwłocznego przesłania zanonimizowanych dokumentów. Zanonimizowane dokumenty zostały przygotowane w najbliższym dniu roboczym po wizycie pełnomocnika i przesłane stronie, która odebrała je w placówce pocztowej w dniu 2 marca 2026 r. Organ nie odmówił dostępu do akt sprawy, a jedynie odroczył wydanie kopii dokumentów z przyczyn obiektywnych i prawnie uzasadnionych, związanych z koniecznością ich uprzedniego przygotowania. W związku z tym nie wystąpiły przesłanki do wydania postanowienia w trybie art. 179 Ordynacji podatkowej. Brak możliwości sporządzenia fotokopii w dniu 20 lutego oraz niewydanie kopii w tym dniu nie pozbawiły strony prawa wglądu do akt, lecz wynikały wyłącznie z technicznej potrzeby przygotowania dokumentów do udostępnienia kserokopii. W odniesieniu do zarzutu dotyczącego wcześniejszej korespondencji, organ wskazuje, że przekazywane informacje miały charakter wyłącznie informacyjny i wskazywały na rozbieżności wymagające wyjaśnień. Organ wyjaśnił, że w toku postępowania oraz podczas spotkań z udziałem przedstawicieli organu i skarżącego wielokrotnie wskazywano na rozbieżności pomiędzy danymi zawartymi w dokumentach, a stanem faktycznym.

Organ podkreśla, że odmowa współpracy ze strony skarżącego w zakresie wyjaśnienia tych rozbieżności, powołującego się na obawy natury kontraktowej, nie zwalnia go z obowiązków wynikających z przepisów prawa. Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach skarżący jest podmiotem zobowiązanym do realizacji obowiązków właściciela, w tym do złożenia rzetelnej informacji. Organ wskazuje, że w przypadku niewywiązania się z obowiązku złożenia prawidłowego dokumentu jego ustawowym obowiązkiem jest podjęcie działań zmierzających do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego, w tym prowadzenie postępowania dowodowego oraz wydanie decyzji.

Działania podejmowane przez organ były zgodne z przepisami prawa i miały na celu ochronę interesu publicznego, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie systemu gospodarowania odpadami komunalnymi, a także zapewnienie równego traktowania wszystkich podmiotów zobowiązanych do ponoszenia tej opłaty. Analiza całokształtu materiału dowodowego sprawy pozwala stwierdzić, że postępowanie prowadzone przez organ było zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, z zachowaniem zasad postępowania podatkowego. Stronie zapewniono możliwość czynnego udziału w postępowaniu, wgląd do akt oraz wypowiedzenia się co do zgromadzonego materiału dowodowego, a działania organu były uzasadnione koniecznością prawidłowego ustalenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

W toku postępowania oraz po analizie zgromadzonego materiału dowodowego Komisja Skarg, Wniosków i petycji uznała, że postępowanie prowadzone przez Burmistrza Miękini miało podstawę prawną i wynikało z obowiązku weryfikacji danych mających wpływ na wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Według Komisji w tym zakresie zarzuty skargi nie znajdują potwierdzenia. Z ustaleń Komisji wynika, że pełnomocnik strony został dopuszczony do akt sprawy oraz miał możliwość zapoznania się z ich treścią w siedzibie organu i sporządzania notatek. Brak wydania kopii dokumentów wynikał z konieczności uprzedniego przygotowania dokumentów poprzez anonimizację danych osób trzecich. Dokumenty zostały stronie udostępnione bez zbędnej zwłoki. Komisja ustaliła, że stronie zapewniono możliwość zapoznania się z materiałem dowodowym oraz wypowiedzenia się co do jego treści. Fakt przekazania kopii dokumentów w późniejszym terminie nie pozbawił strony możliwości zapoznania się z aktami sprawy. Zapewnienie stronie wglądu do akt sprawy w siedzibie organu stanowi realizację jej uprawnień procesowych. Mając na uwadze powyższe, Komisja uznaje, że Burmistrz Miękini działał w granicach obowiązujących przepisów prawa, stronie zapewniono możliwość realizacji jej uprawnień i w ocenie Komisji po uzyskaniu wyjaśnień od organu brak jest podstaw do stwierdzenia naruszenia prawa.

Komisja Skarg, Wniosków i Petycji w toku postępowania uznała, że przedstawione okoliczności i zgromadzony materiał dowodowy stanowią wystarczającą podstawę do uznania zarzutów skarżącego za bezzasadne. Na podstawie wyżej szczegółowo opisanych faktów dotyczących przedmiotowej skargi uznaje się skargę za bezzasadną.